

בזרועות האב, מסע על חבל האמונה – לפרשת ראה

במהלכו של מופע לוליינות באירופה, הציבו האמנים שני תרנים גבוהים, כשישה מטרים גובהם, וביניהם מתחו חבל עבה. על אחד התרנים טיפס לוליי, וכשהגיע לפסגתו פנה אל הקהל בשאלה: האם מאמינים אתם שיעלה בידי לעבור מצד לצד? הקהל השיב בתשובות ובחיוב. הלוליי ביקש דממה מוחלטת כדי לשמור על ריכוזו, ויצא לדרכו. כשהגיע לקצה החבל, לתורן השני, הריע לו הקהל ועודד אותו לחזור על המעשה. הלוליי פנה לאחוריו ועשה את דרכו חזרה בבטחה.

משהוכיח את מיומנותו, פנה שנית אל הציבור וביקש שיפקידו בידיו ילד קטן, אותו ישא בזרועותיו בעת המעבר הבא. דממה מעיקה השתררה באולם. איש מהנוכחים לא נאות להסתכן ולאפשר לו לעשות כן. משהבין הלוליי שישועה לא תצמח לו מהקהל, ירד מהבמה ופנה אל מאחורי הקלעים. הצופים סברו שבכך תם המופע, אך להפתעתם, כעבור כדקה שב הלוליי לבמה כשהוא נושא בידיו ילד קטן.

הוא החל לטפס על התורן כשהפעוט בזרועותיו. בהגיעו לפסגה, ביקש שוב שקט, והחל לפסוע עקב בצד אגודל על גבי החבל. המתח בקהל הגיע לשיאו. איש לא חפץ לראות בנפילתו של הלוליי, ועל אחת כמה וכמה באסונו של הילד הרך.

ואכן, האמן עשה זאת בהצלחה. הוא הגיע בבטחה לצדו השני של החבל וירד בסולם, כשהוא נושא עמו את הילד. למרבה הפלא, הילד הקטן נראה רגוע לחלוטין ולא ניכרו בו אותות פחד. כשפנה הלוליי להשיב את הילד למקומו, ניגש אחד הצופים אל הילד ושאל בתימהון: לא פחדת? הילד הביט בו בביטחון והשיב בפשטות: ממה היה לי לירא? הרי הלוליי הזה הוא אבי. בדבריו התכוון לומר: ברגע שאבי לקח אותי בזרועותיו, הייתי סמוך ובטוח שאין הוא מסכן אותי.

בְּנִים אַתֶּם לָהּ אֱלֹהֵיכֶם

במשל זה משתמשים מגידים רבים, כדי להמחיש את יסוד הדברים בפרשתנו: "בְּנִים אַתֶּם לָהּ אֱלֹהֵיכֶם..." (יד, א), ובפסוק הבא כתוב: "כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לָהּ אֱלֹהֶיךָ וּבְךָ בָּחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סֻגְלָה מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה".

ביאורים רבים נאמרו בפסוקים אלו. היסוד המשותף לרובם, שפסוק זה מנסח את אמונתנו בבורא עולם ובהשגחתו הפרטית על עמו, מתוך ידיעה ברורה ומוחלטת שאין הקב"ה חפץ חלילה להרע לנו, שהרי אין אב החפץ ברעת בנו. כל מה שעושה הקב"ה, הכל נעשה בהשגחה מדוקדקת ומתוך רצון להיטיב. כשהאדם מפנים זאת, הוא מאמין שאף אם פגעה בו מידת הדין והיסורים היו מנת חלקו, הרי שהתייחסותו אליהם היא כפי שקראנו בפרשה הקודמת: "וַיִּדְעָתָּ עִם לִבְבֶּךָ כִּי פֶאֶשֶׁר יִיָּסֵר אִישׁ אֶת בְּנוֹ ה' אֱלֹהֶיךָ מִיִּסְרָךָ" (ח, ה).

בקריאת הפסוק "בְּנִים אַתֶּם לָהּ אֱלֹהֵיכֶם" לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת" (יד, א) עולה מאליה השאלה: מהו הקשר הפנימי בין חלקו הראשון של הפסוק – ההכרזה "בנים אתם לה' אלוקיכם", לבין חלקו השני – הציווי המעשי "לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת"?

הרב חגי ולוסקי – מרצה ומחבר ספרים. 052-9453811 | אתר <https://shaalti.co.il>

מעוניינים ברעיונות חינוכיים מפרשת השבוע? רוצים להיערך כראוי לשולחן שבת?

לחצו כאן <https://did.li/gq4ZH>, או שלחו את המילה 'רעיון' למייל office@shaalti.co.il

'תורתך שאלתי', הספרים שיעשירו את שולחן השבת שלכם, לפרטים <https://did.li/fyHCN>

שנינו במסכת אבות (פרק ג משנה יט): "חביבין ישראל שנקראו בנים למקום, חיבה יתרה נודעת להם שנקראו בנים למקום, שנאמר: 'בנים אתם לה' אלוהיכם'".

אינך יתום ואינך עזוב

רבי שמואל די אוזידא שאל על המשנה: הלוא במקומות רבים במקרא נקראו ישראל בנים, כגון "בני בכורי ישראל", מה אם כן החידוש המיוחד במאמר המשנה? וביאר שהחידוש הוא שחיבה זו ניכרת וגלויה אף לעיני האומות, עד שגם עמי התבל מכירים בכך ויודעים שישראל הם 'בנים למקום'. והעומק העולה מכך, שהקב"ה כביכול פונה אלינו בגלוי בכל עת ואומר: "בני, אהובי". זו "חיבה יתרה נודעת להם", שהקב"ה קורא לכל אחד מאיתנו בתואר הרוממות 'בן'. הוא פונה אלינו באופן אישי באמצעות מאורעות החיים ומעביר לנו מסר של אהבה, הכוונה ותמיכה. כתוצאה מכך מצווה התורה: "לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת", גם אם חלילה נלקח מאדם אחד מהוריו, מזכיר לו הקב"ה: **אינך יתום ואינך עזוב!** עדיין יש לך אבא בשמים. אב הרחמן הקורא לך בתוך הסתר הפנים ובתוך הקשיים עצמם: 'בני! יקירי!'. היסורים והתלאות העוברים על האדם מושגחים כולם מאת ה', ובד בד הוא מעניק את הכוח לשאתם. שומה עלינו לזכור כי גם בתוך הקושי טמון חסד גלוי, והקב"ה מביט בנו במבט רחום ובלחישה אבהית: "בני אתה". מעשה מופלא מיוחס ליסבא מקלם, שכשהגיעה שעתו להיפטר מהעולם, קרא לבנותיו שהגיעו לפרקן ואמר להן שכלל אינו דואג מה יעלה בגורלן. שכן עם פטירתו, הן יוצאות מרשותו של בשר ודם ונכנסות במישרין תחת חסותו של הקב"ה, שהוא "אבי יתומים ודיין אלמנות". וביאר מרן הגרא"מ שך זצוק"ל את דבריו: מי שחש באופן מוחשי ומציאותי שהבורא יתברך הוא אביו הישיר, אינו מרגיש תחושת יתמות. אדרבה, הוא מבין שמעתה יגיע אליו חסדו של האב הרחמן באופן ישיר ומזוקק יותר, ולא עוד דרך השליח – האב הביולוגי בשר ודם. כשאדם צועד על 'חבל האמונה' של החיים ומביט למעלה, הוא מבין שגם כשהתהום עמוקה והרוחות מנשבות, זרועותיו הבלתי נראות של אביו שבשמיים מחזיקות אותו בבטחה מלאה.

הכותב: הרב חגי ולוסקי – מרצה ומחבר סדרת הספרים 'תורתך שאלתי' על התורה, 'כי ישאלך' – על הגדה

של פסח, 'מה שאלתיך' – על מגילת אסתר. **לתגובות** – office@shaalti.co.il

מעוניינים להיערך לשבת עם רעיונות לפרשת השבוע?

רוצים דברי תורה לפרשת ראה? היכנסו לקישור

<https://did.li/EtOTY>

מעוניינים ברעיונות חינוכיים מפרשת השבוע?

רוצים להיערך כראוי לשולחן שבת?

לחצו על הקישור <https://did.li/gq4ZH>

או שלחו את המילה 'רעיון' למייל office@shaalti.co.il

הרב חגי ולוסקי – מרצה ומחבר ספרים. 052-9453811 | אתר <https://shaalti.co.il>

מעוניינים ברעיונות חינוכיים מפרשת השבוע? רוצים להיערך כראוי לשולחן שבת?

לחצו כאן <https://did.li/gq4ZH>, או שלחו את המילה 'רעיון' למייל office@shaalti.co.il

'תורתך שאלתי', הספרים שיעשירו את שולחן השבת שלכם, לפרטים <https://did.li/fyHCN>

